

Потъналъ въ спомени и чувства, каквито Павелъ отдавна не помни — той неусетно задрѣма.

Сънятъ му бѣ тихъ като на окжпанъ отрокъ. Тѣй дълбоко бѣ заспалъ, че когато баща му го побутна да се разбуди, защото трѣбваше да тръгва за черква — Павелъ се сепна и не можеше да се опомни, сънь ли е това, или наяве. Той бе забравилъ, че е въ село.

* * *

Когато Павелъ излезе на двора да измие подпухнали очи, той се спре въ трема галенъ отъ светлото утро.

Небето му се видѣ тѣй си ньо и светло като никога. Утренното слънце галѣше окжпаната отъ вчерашния дѣждъ